

Pohádka

Jednou jsem přišel na nádraží. Jel jsem na vandr. Pokladní mi dala jízdenku a já odkráčel na perón. Měl jsem čas, vlak mi jel až za půl hodiny. Čekal jsem, jestli ještě někdo přijde.

Bylo docela teplo, přestože už byl podzim. Minuty plynuly, nikde nikdo a tak jsem nasedl do vagonu. Vlak se rozjel do večera a pak už bylo slyšet jen cvakot spojek a vekslů. Tma houstla, vlak míjel různá nádraží, až přijel na to, kde jsem vystupoval.

Dveře se za mnou se sykotem zavřely a lokálka zmizela ve tmě. Zastávka byla opuštěná a klidná, jen vítr skučel v korunách buků a zbytcích rozbité střechy.

Upravil jsem si popruhy úesky a zamířil do lesů. Sotva jsem zmizel mezi stromy, cítil jsem, že jsem doma. Bylo slyšet srny a drobnou zvěř. Já, člověk, jsem vkročil do tohoto velebného chrámu přírody a svým krokem se snažil připodobnit zvěři. Šel jsem asi půl hodiny, když se v podrostu pod skálou objevil starý srub. Sundal jsem úesku a usedl na lavičku. Naslouchal jsem zvukům lesa a koukal po dřevu na oheň. První plamínky proskočily klestím a s chutí se zakously do proschlých větví v ohništi. Začal jsem připravovat jídlo. Vůně slaniny mi dráždila žaludek, byl jsem vcelku netrpělivý. V tu chvíli jsem ji uviděl.

Stála tam bosá, jakoby utkaná z mlhy, s věnečkem uvadlých kvítků okolo dlouhých zlatavých vlasů. V očích měla plachost srny, ale i zvědavost dítěte. Víla.

Byl jsem překvapený, že ji vidím. „Pojď sem k ohni. Je tu teplo,“ povídám tiše.

Přišla mlčky a opatrně. Usedla na lavičku a zahleděla se mi do očí. Poté konečně promluvila: „Kdo jsi?“

„Já? No, člověk ... tramp.“

„Co je to tramp?“ otázala se znovu.

„To je člověk, který se snaží vrátit se do přírody.“

Pokývala hlavou a pak řekla: „Já vím, že jsi mě poznal. Měl bys tedy vědět ... odcházím do polí. Tam zemřu. Víš, já jsem poslední tady. Vy lidé jste nás vytlačili a vyštvali. Ty možná takový nejsi, proto jsem přišla. Aby někdo věděl.“

„Počkej, nesmíš odejít. Les by bez tebe zahynul. To chceš? Chceš ho vydat lidem?“

„Ale ty jsi také člověk,“ namítla.

„Ano, ale lidé mě a další takové zavrhli a vyloučili ze své společnosti. Prosím tě, za les, za zvěř, za tu krásu kolem. I za nás, trampy. Nesmíš odejít.“ To už jsem před ní klečel na kolenou.

Víla se pousmála, vstala a zašeptala: „Tak já tu kvůli vám zůstanu...“

Potom zmizela v nočním lese a já si slíbil, že vám to musím určitě říct.

Jimmy